

Ο Θεωδωρής 'στὴν Κηφισιά
γιὰ 'λίγο φρέσκο καὶ δροσιὰ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Π.— Λοιπόν,

Φ.— Λοιπὸν οἱ Βουλευταὶ μᾶς τόκωσαν κουμπούρι
καὶ πᾶν νὰ φῶν 'στὸν τόπο των τοῦ Πάσχα τὸ κουλουρι.

Μὰς ἔφωσαν, βρὲ Περικλῆ, μὲ χείρουναν καρδίαν,
καὶ ἔφωσαν 'στὰς ἔδρας των τοσαύτην εὐωδίαν,
κ' ὡς μόνην ἀνακοίφισιν εἰς κάθε μᾶς μαστύριον
εἰκίνο τὸ ἀθάνατον τὸ Κατηγορητήριον.

Φεύγουν, καυμένη Περικλῆ, καὶ πᾶνε 'στὴν πατρίδα,
καὶ τώρα πλέον θὰ γενῆ τὸ μάτι σου γαρίδα
ὡς ποὺ νὰ 'θῆς τὸν Κωνσταντᾶ, τὸν Τάκη, καὶ λοιποὺς,
ποὺ εἶχαν τόσα σχέδια μεγάλα καὶ σκοποὺς.

Κλάψε, καυμένη Περικλῆ, μὲ πόνον καὶ μὲ πάθος...

Μὰς ἔφυγε ὁ Πετραλιᾶς, Ζαρμπακὸς καὶ Ἀγάθος,
μὰ κ' ὁ Παλδόκακς ἔφυγε ὁ καὶ φουσανελάς,

ποὺ σὰν κ' αὐτὸν βλαχόκαλτσα δὲν εἶδεν ἡ Ἑλλάς,
ὁ Πέρρος, Λιμπέροπουλος, καὶ Χατζηκικολῆς,
καὶ πάντες οἱ ἐπίλοιποι σωτήρες τῆς Βουλῆς,
οἱ μὴ μοὺ ἄπτοι δηλαδὴ κ' οἱ μουχαναθρεμμένοι,
ποὺ τόνομά των πάντοτε ἀθάνατον θὰ μένη
'στὸ Κατηγορητήριον τοῦ λαΐου Ἀστυνόμου
καὶ πρὸ αὐτῶν θὰ κώπωμεν οἱ πάντες μετὰ τοῦμου.
Ναί, ἀδελφε μου Περικλῆ καὶ φίλε μπεγλιδάνη,
κάψε γι' αὐτοὺς θυμιάμα καὶ μπόλικο λιθάνη,
καὶ τόνομά των τὸ σεπτὸν μὴν παύης νὰ προσφέρης
καὶ τρέψε γράψε το ἐκεἶ, ποὺ ξέρω καὶ ποὺ ξέρεις.
Μὰς ἔφωσαν, βρὲ Περικλῆ, καὶ μένομεν 'στὰ κρία,
καὶ τὴν ἄντι νὰ τρέχωμεν ἕψηλά 'στὰ θεωρεία,
μὲ τόσους ἄλλους τῆς Βουλῆς περιφρανεῖς θαμώνα,

θά τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς· κί' εἰς θάλλοντας λειμῶνας,
 ὅσα Ἰλίσια, ὅσῃν Κολοκυνθοῦ, καὶ πέλα ὅσους; Ἰοδάρου,
 κί' ἀντὶ ρητόρων Βουλευτῶν θ' ἀκούωμεν γαιθάρους,
 ἐκεῖ δ' ἐξαπλοῖόμενοι, συνάδελφε κασιδί,
 ἀπάνω ὅσῃς Ἀνοιχτοῦ τὸ δροσερὸν γρασιδί,
 θά στεφανώωμεν μ' αὐτὸ μόνον; μακ κί' ἐρήμην
 τῶν εἰκοσι πατέρων μας τὴν δοξασιμένην μνήμην,
 κί' ἐγκώμια θά ψάλλωμεν μὲ τὰς πνεύσιμας αὔρας...

Π. — Ἀλλ' ἄθεμα κί' πηγῆς Φασουλῆ, ὅσῃν ἐορτὴ τῆς Λαύρας;

Φ. — Ἕλλην κί' ἐγώ, βρεῖ ἀδελφε, καὶ λέγομαι κί' εἰμὶ
 κί' ὅπο τὴν σκέπην τῶν Ρωμῶν ἐχόρτασα φομῖ,
 καὶ ὡς τοιοῦτος γρασωτὸ καὶ μόνος καὶ μὲ πάντας
 νὰ στεφανώω τῶν σεπτῶν προγόνων ἀδριάντας,
 καὶ διὰ στίγων μερικῶν δεκαπεντασυλλάβων
 ν' ἀναρριπίσω ποὺ καὶ ποὺ τὸ αἰσθητὸν τῶν σκλάβων.

Λοιπὸν κί' ἐγώ, βρεῖ Περικλῆ, ἔπιρα τὰ θουὰ
 καὶ τάρους ἐστεφανώσα κί' ἀγάλματα κλεινὰ,
 καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ κάθε Κοιμητήριον
 καὶ τοὺς ἐκαλανάρχητα τὸ Κατηγορητήριον.

Η. — Κί' ἐκείνοι πῶς σοῦ φέρθησαν;

Φ. — Ὡς πάντοτε καὶ τώρα....

Ὁ Πατριάρχης μούδωσε μὲ δυνατὴν σπαλιόχο
 καὶ μὲ τὴν πατερίτσα του μ' ἐλύσσαξες ὅσο ἔλλο,
 ποῦ μ' ἔκανε κί' ἐγύριξα σὺν τάλογο ὅτὸ μύλο.
 Ὁ Χιώτης δὲ ὁ Κοραῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ἐσώκωσε τὴν πένα του τὰ μάτια νὰ μὴ βγάλη,
 κί' ἂν δὲν τοῦ ἔφευγα κρυφά, τί μούμιλλε νὰ πάθω...

δὲν θάγα μάτια σήμερα νὰ βλέπω τὸν Ἀγέθω.
 Ὁ Ρήγας δὲ μ' ἐκύτταξε μ' εὐμένειαν μεγάλην,
 τὴν δὲ φιλοπατριὰν μου ἀνήμφε καὶ πάλιν
 μὲ τὰ συνήθη φάσκια, καὶ μούπε μυστικὰ
 νὰ δώσω εἰς τοὺς εἰκοσι κί' ἐκ τούτων μερικὰ.

Ὁ δὲ Κρατισκάκης μὲς ἐν ὄλῃ τῇ σπουδῇ του
 μοῦ εἶπε γιὰ τὰ χροῖματα, ποῦ ἔπρε τὸ παιδί του,
 καὶ τὰ ὄποια, Περικλῆ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
 τὸ Κατηγορητήριον ἐκείνο τ' ἀναφέρει,
 κί' ἀφοῦ μοῦ εἶπε κάμποσα καὶ γιὰ τὸν Θεοδώρῃ
 μ' ἐκλύτταξες ὅσῃν ἀρῶλο μὲ λένκιμα βαρῶ,
 καὶ μούφερε τὴν πάλτα του νὰ δώσω διπλωραῖς
 ὅσῃν Παππαγιαννακόπουλον ἀπ' ὄλαις τῆς μεριάς.

Π. — Καὶ ὅστερα; ...

Φ. — Τὸ σοβαρὸν καθῆκον ἐκτελέσας,
 ἀφ' ἐκεῖ καθευριστὸν ὡς πάντοτε ἄλεσας,
 ἐπάγα ὅσῃν ὄδῃν Ἐρμού νὰ δῶ καὶ τὴν παράτα
 καὶ ὀυκεῖμενα τρανά καὶ παχυμουλαράτα.
 Ἐκεῖ δὲ τόση στρατιὰ πεζὴ καὶ ἵππου ἦτον
 καὶ εἶδα τὸν Διάδοχον τῶν Πορφυρογεννήτων
 σὺν Ἀη-Γεωργίῃ, Περικλῆ, μὲ φλογισμένον μᾶτι
 καμαρωμένον νὰ οκιοτῆ ὅσῃς ἀστραπῆς, τὸ ἄτι
 καὶ τὸν μέγαν προστάγμα τῆς τελετῆς νὰ διδῇ
 κί' ἀπὸ τὸν φόβον τὸν πολὺ μ' ἔπηγε ριπιτιδί.
 Πῶς ἔγινε ἀληθινὰ!...βαρβατός καθέβαλας,
 ποῦ μὲ φορὰ νὰ τὸν ἴδῃς δεκάξῃ τὸν κηλάρει,
 καὶ ἀγγελία σεβαρὰν ἀνέγνωσα ἰσχυράτος,
 πῶς τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς ἐτσάκωσε τραχῆτος,
 κί' ἀφοῦ καὶ τοῦτο ἔγινε, δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι,

θαροῦ πῶς θὰ προκόψωμε καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμάται.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ λέγεις, Φασουλῆ, σπουδάξεις; ἢ γελᾷς;

Φ. — Ἐγὼ σπουδάξω, Περικλῆ, ἀλλ' εἶσαι μπουνταξές.
 Σὰν βλέπῃς τὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
 νὰ τρέχῃ, νὰ γυμνάζεται, νὰ πικῇ μανδολίνον,
 καὶ νὰ τσακωνῇ κἄποτε κί' οὐραξ τῆς Ἀλεπούς,
 θά πῆ πῶς ἔχει κατὰ νοῦν τὸ ἔθνος τοῦ σκοποῦ.

Π. — Ἄς εἶναι, λέγε...

Φ. — Τί καὶ πῶς;

Π. — Τί ἔκαμες τὸ βράδι;
 Φ. — Κάθε καντόλι μου στυστὸ ἐγέμισα μὲ λάδι
 καὶ ἀναβάς, βρε Περικλῆ, ψυλὰ ὅτὸ Βουλευτήριον
 μὲ τρακατρούκα ἔκαμα τὸ Κατηγορητήριον,
 ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς καὶ τῆς φωτογραφίας
 ἐκάη ὅς θυμιάμα ἰσπερήνης θυσίας.

Π. — Ὅσοι λοιπὸν ἀτρένατο μπαγλαρόμα, χαμᾶλη,
 γιὰτὶ δὲν τῆς ἐπάσχαξες ἀπὸ τὴν Καραβάσι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Βαλαδάνης ὁ γνωστός, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὄλοι,
 ἐτέλεσε τοὺς γάμους του ἐν Κωνσταντινούπολει
 μὲ τὸν Γεράρδου τοῦ καλοῦ τὴν κόρην Πολυξένην,
 πολὺ ἀξιαγάπητον, κομψὴν, χαριτωμένην.
 Ὁ δὲ Ρωμὸς ὁ ἐπέυχεται κί' εἰς τοῦτους; ἐκ καρδίας;
 τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα οἰκιακῆς εὐδίας.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰσταμα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνῃ,
 ὅπου ὅτὸ σπῆτι ἔβρισκαται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τὸ Στάδιον τὴν ὄδῃν τὰ μάτια μας θαμβώνει
 καὶ μὲ τὸ ὀλιθια χίλιχα δυὸ φεγγαβολεῖ γεμάτο.
 Θαυμά ιδεόσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζιὸ ποῦ εἶναι!...
 μικρὸ Παρτεῖ φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
 κί' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς;
 ἀμέσως μέγα θὰ βρεθῆς; καὶ κἄτι θ' ἀγοράσῃς,
 κί' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρότος, κασιδιάρης;
 τότε θὰ φρήγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κριμα κί' ἄδικο
 ἀπ' ἔξω νὰ κιντάτεξτε αὐτὸ τὸ Καπλλάδιον.

Ὁ Γιάννης Ἀδωνόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
 ὅπου μ' αὐτὸν ὅσῃν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποῦ κί' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
 μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκοκράπτην Γάλλον,
 κί' ὡς ποῦ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάξει γιγωφῶνι
 κί' εἶσι ὅσῃν κόσμον φαίνεσαι μὲ κῶρμαμα μεγάλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀδωνόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσης στιλνήνης κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
 ποῦ κάνει καὶ τὸν κολιάρην τὰ μέλισσα λεπτὸν
 κί' ἐνὸ τὸ ροζοῦ σοῦ μετρεῖ σοῦ λέγει καὶ ἀστειὰ,
 νὰ καμῶμα ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ σμυροῦ,
 ποῦ ἔλλο εἶναι νὰ τὰ δῆς καὶ ἔλλο νὰ τῆκοσῃς,
 κί' ἐμπρός ὅσῃν Ἀδωνόπουλον, εἰς τὴν ὄδῃν Ἐρμού,
 ὁ κάθε κομψοῦμένος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν οὐκ ἴκανον — πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀρέθῃ,
 ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε ἀναρρέεις
 μὲ ἐνοδοχεῖο Σέδη, — δὴδ' ὅτὸ λάδι τρεῖς ὅτὸ ἔθδι,

μὲ ἱμνητόν, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μετρεῖ ἀειδομένη,
 καὶ μὲ χίρα δίχως ἀνάρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.